

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2018. március 1. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **vádlott neve** ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2017. november 13. napján kihirdetett B.34/2017/40. számú ítéletét *helybenhagyja*.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során 10.000 (tízezer) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet a vádlott visel.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék a 2017. november 13. napján kihirdetett B.34/2017/40. számú ítéletében a Győri Járásbíróság Fk.507/2014/58. számú, 2015. december 8. napján jogerőre emelkedett ítéletének próbára bocsátást kimondó rendelkezését hatályon kívül helyezte, a próbára bocsátást megszüntette és **vádlott neve** vádlottat bűnösnek mondta ki életveszélyt okozó testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat.). Ezért a bűncselekményért, továbbá 1 rb társtettesként elkövetett lopás vétségének kísérlete (Btk. 370.§ (1), (2) bekezdés b./ pont, bb./ és bc./ alpont) miatt halmazati büntetésül 6 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt, határozott a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelek jogi sorsáról, valamint kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen az első fokon eljáró ügyész súlyosításért, hosszabb tartamú végrehajtandó börtönbüntetés és mellékbüntetés kiszabása érdekében, a vádlott és védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.99/2017/8-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést visszavonta, a vádlott és védője által felmentés érdekében bejelentett fellebbezést nem tartotta alaposnak. Kifejtette, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat betartva járt el. A bizonyítékok helytálló mérlegelésével megállapított tényálláshoz fűzött indokolásában számot adott arról, hogy az egyes bizonyítékokat miként fogadta el, valamint a jogos védelmi helyzetre való hivatkozás miért nem helytálló. Álláspontja szerint a tényállás megalapozott, csupán személyi és történeti részében egyes elírások szorulnak kijavításra. A vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű, a cselekmény minősítése törvényes. Véleménye szerint a büntetéskiszabási tényezők korrekcióra szorulnak ugyan, azonban az első fokon kiszabott büntetés nemében és tartamában indokolt és szükséges szankció, a joghátrány enyhítése a büntetés céljait veszélyeztetné. Rámutatott, hogy a vagyoneklozásról szóló rendelkezés jogszabályi alapja a Btk. 72.§ (1) bekezdés a./ pontja.

Összességében indítványozta, hogy az ítélet a fellebbezésekkel támadott ítéletet a tényállás pontosítását, a büntetés kiszabásáról szóló indokolás kiegészítését és kijavítását követően hagyja helyben.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén a védő perbeszédében kifejtette, hogy adott ügyben a személyi bizonyítékok két csoportba oszthatóak. A sértettnek és édesanyjának, **A.A.**nek a vallomásaival szemben áll **vádlt neve** vádlottnak és édesanyjának a vallomása, valamint tanú 4 tanúé, aki terhelő vallomást tett a vádlottra. Részletesen foglalkozott a sértetti oldalon felmerült tanúk vallomásainak, illetve sértett sértett nyilatkozatainak ellentmondásosságával. Véleménye szerint ezeket az ellentmondásokat nem indokolta meg megfelelően az első fokú bíróság, ezért a vádlott azon védekezése nem cáfolható, miszerint védekezésnek vette elő a saját kését, de nem észlelte, hogy azzal megszúrta volna a sértettet. Ijedtségében hagyta el **vádlt neve** vádlott a helyszínt. Elsődlegesen védence felmentésére tett indítványt. Másodlagos kérelme megalapozatlanság - felderítetlenség - miatt hatályon kívül helyezésre irányult, mivel tanú 4 szavahihetőségének ellenőrzése érdekében helyszíni szemle, bizonyítási kísérlet lefolytatása nem történt meg. Harmadlagosan a büntetés enyhítését kérte, kiemelve az enyhítő körülmények közül az eshetőleges szándékot és az időmúlást, illetőleg azt, hogy kényszerintézkedés hatálya alatt áll védence, amelyek értékelésével a cselekmény tárgyi súlyára is tekintettel a középértéknél rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabása indokolt.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat változatlan formában fenntartotta, azonban kiegészítette azzal, hogy relatív eljárási hibát észlelt az iratismertetéssel kapcsolatosan, ugyanis a tárgyalási jegyzőkönyvekből nem pontosan áttekinthető, hogy mely iratok ismertetésére került sor, ezen belül az igazságügyi szakértői vélemények ismertetése megtörtént-e. Rámutatott a tényállásban észlelhető pontatlanságokra, illetve álláspontja szerint a bünteteskiszabási tényezők korrekcióra szorulnak. Kifejtette, hogy az első fokú bíróság által alkalmazott joghátrány megfelelő, ezért az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz. Kifejtette, hogy a sértettnek és édesanyjának, valamint tanú 4-nak a vallomásai ellentmondásosak, a sértett által elővett konyhakés tekintetében nem egyeztek a vallomások. Ezért ennek, illetve az általa előadottak tisztázására bizonyítási kísérletet és helyszíni tárgyalást kellett volna lefolytatni, ami nem történt meg. Kérte az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, vagy enyhébb büntetés kiszabását.

Az ítélet a bejelentett fellebbezésekre tekintettel az első fokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján, és a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak.

Megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett megfelelő körben folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ítélet a felülvizsgálat során nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amely az érdemi felülbírálatot akadályozta volna.

A fellebbviteli főügyészségnek az iratismertetésre vonatkozó kifogásával kapcsolatban az ítélet megállapította, hogy az iratismertetésre (40. számú jegyzőkönyv) az ügyész, a védő és a vádlott indítványára a Be. 301.§ (1) bekezdése alapján az iratok lényegének megjelölésével került sor. Kétségtelenül a jegyzőkönyv az ismertetett bírósági iratok (3-39.) és nyomozati iratok (1-240) sorszámát tartalmazza, az iratok tételes megnevezését nem, azonban ez nem jelenti azt, hogy ne lenne áttekinthető. Az igazságügyi orvos szakértőt meghallgatta a bíróság a tárgyaláson (30. számú jegyzőkönyv), aki a nyomozati szakban előterjesztett véleményét a kézsérülés tekintetében

módosítva, egyebekben teljes mértékben fenntartotta. Ekként minden irat, ami rendelkezésre állt ebben az ügyben a döntés alapjául szolgálhatott.

Az első fokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett.

Elemezte a vádlott nyomozati szakban és a tárgyaláson tett vallomásait, amelyekben tagadta, hogy a sértettet megszúrta volna. Vallomása szerint a folyosón történt az eset, a sértett konyhakéssel támadt rá, amit kirúgott a kezéből, majd védekezésként vette elő a saját kését, amivel hadonászott, de nem észlelte, hogy azzal megszúrta volna a sértettet. Ugyancsak elemezte a sértettnek az eljárás során tett következetes vallomását, amely ellentétben állt a vádlotti előadásokkal, és azt tartalmazta, hogy az udvaron volt a dulakodás, ahol miután ököllel megütötte őt a vádlott, megszúrta. Észlelve a fájdalmat és a vérzést, felment a lakásába, elővett egy konyhakést, kiment a folyosóra, de a vádlottat már nem látta. Részletesen foglalkozott tanú 4 tanú vallomásaival, aki a lényegét illetően sértettel egyezően számolt be arról, hogy mi történt az udvaron, majd a lépcsőházban a vádlott és a sértett között. Vizsgálta tanú 2 tanú vallomását, aki elmondta, hogy az udvarról szaladt fel a fia azzal, hogy **vádlott neve** megszúrta, de a konyhakést ekkor nem látta. Ugyancsak értékelte a vádlott édesanyja tanú vallomását, amely szerint az udvari dulakodást követően a sértett felszaladt a lakásába, és konyhakéssel jött ki onnan, erre a vádlott is elővette a kését, amit a vádlott kirúgott a kezéből, de a sértett felvette, és ezután kezdtek el hadonászni. Nem látta, hogy **vádlott neve** sérülést okozott volna sértettnek. Értékelte továbbá tanú 3 és **B.B.** tanúk vallomásait. Foglalkozott az igazságügyi orvos szakértői véleménnyel, amely tartalmazza, hogy a sértett milyen, önmagában életveszélyes sérülést szenvedett el. Figyelembe vette továbbá a helyszíni szemle adatait és egyéb okirati bizonyítékokat.

Megállapítható az első fokú bíróság alapos bizonyítékokat értékelő tevékenységéből, hogy az egyes vallomásokon belül is tapasztalhatóak a részletek tekintetében ellentmondások, illetőleg a lényegét érintően ellentét van a vádlotti és a sértetti oldalról elhangzottak vonatkozásában. A törvényszék valamennyi bizonyíték összevetésével jutott arra a helyes következtetésre, hogy a vádlott védekezése nem fogadható el, mivel a felsorolt személyi és okirati bizonyítékokat egyenként és összességében vizsgálva azok, egyértelműen cáfolják az általa előadottakat.

A törvényszék számot adott arról, hogy a vádlott életszerűtlen védekezését és édesanyja ellentmondásos nyilatkozatait az eseményekről nem fogadta el, mivel azokat egyértelműen cáfolta sértett és édesanyja, **A.A.**, és a kívülálló szemtanú tanú 4 következetes vallomása. Kiemelte azokat a sarkalatos pontokat, amelyekben **A.A.** és tanú 4 vallomása egyezett, és a sértetti nyilatkozatot is alátámasztotta, a szavahihetőségük kapcsán aggályt nem tapasztalt. Megindokolta azt is, hogy a nem számottevő kérdésekben mutatkozó ellentétek e két tanú előadásának hitelt érdemlőségét nem érintik.

Mivel a feltárt bizonyítékok alapján az események aggálytalanul rekonstruálhatóak voltak, ezért bizonyítási kísérlet vagy helyszíni tárgyalás lefolytatására nem volt szükség. Az ítéletábra úgy ítélte meg, hogy a felsorolt bizonyítékok megalapozottan alátámasztják az első fokú bíróság által megállapított tényállást. Az ítélet hatályon kívül helyezésére - megalapozatlanság, azon belül felderítetlenség miatt - okot adó körülmény nem merült fel.

Megállapította tehát az ítéletábra, hogy a rendelkezésre álló személyi, okirati bizonyítékokat és a szakértői véleményeket, valamint egyéb adatokat helyesen értékelte az első fokú bíróság, a mérlegeléséről megfelelően számot adott. A védelem összességében a bizonyítékok értékelését

vitatta, a másodfokú eljárásban azonban a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs törvényes lehetőség.

A fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően a történeti részben található elírások pontosításra szorulnak az alábbiak szerint:

Az ítélet személyi részében felsorolt 2. szám alatti ítéletével a Győri Járásbíróság 48 óra közérdekű munkára ítélte **vádlottat**; illetve a történeti részben a 3. oldal 6. bekezdésében és a 4. oldal 11. bekezdésében a gyanúsított helyett vádlottat kell írni a terhelt eljárási pozíciójának megfelelően; a 3. oldal 7. bekezdésében a tanú neve helyesen tanú 4.

Fentiek alapján az ítélőtábla megállapította, hogy a tényállás - a fenti pontosításokkal - megalapozott, a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól hiányosságoktól mentes, és alapját képezte a másodfokú felülbírálatnak.

vádlott neve vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű, a vádlott által elkövetett cselekmény minősítése törvényes. Az ítélőtábla azonban rámutat arra, hogy a bűncselekmény megnevezéseként annyit szükséges feltüntetni a jogszabályhely felhívása mellett, hogy testi sértés büntette.

A törvényszék jogi indokolását osztotta a Győri Ítélőtábla. Aggálytalanul megállapítható volt, hogy milyen előzmények után szúrta meg a vádlott a sértett felsőtestét, amely következtében a sértett a hasfal szúrt sérülését, illetve a máj felületes szúrt sérülését szenvedte el. A testüreget megnyitó sérülés önmagában közvetett életveszélyt jelent. Helyesen állapította meg az első fokú bíróság az elkövetés eszközére, a célzott testtájékra, a szűrő mozdulatokra figyelemmel, hogy a vádlott a testi sérülés okozására irányuló egyenes szándékkal cselekedett, míg az életveszélyes sérülés tekintetében eshetőleges szándék állapítható meg.

Az ítélőtábla a törvényszék érvelésével abban is egyetértett, hogy **vádlott neve** részéről a jogos védelmi helyzet valóban fel sem merülhet az egész eseménysor vizsgálatát követően.

A bünteteskiszabási tényezők kiegészítendők a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően azzal, hogy további súlyosító körülmény az ilyen jellegű bűncselekmények elszaporodottsága, míg enyhítő körülmény, hogy a vádlott fiatal felnőtt volt a bűncselekmény elkövetésekor. Az időmúlás nem tekinthető jelentősnek, valamint a ténybeli beismerő vallomás a szűrésre nem terjedt ki, így ezen enyhítő tényezők nyomatéka csekély.

Összességében úgy ítélte meg az ítélőtábla, hogy az így korrigált bünteteskiszabási tényezők mellett az első fokú bíróság által a középértéket el nem érő szabadságvesztés büntetés kiszabása szükséges és indokolt, kifejezi a büntetési célokat. A terhelt életvitele abba az irányba mutat, hogy korábbi büntetései nem volt olyan hatása, hogy visszatartsa őt további bűncselekmény elkövetésétől. A joghátrány mérséklésére nem látott lehetőséget az ítélőtábla.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek azzal, hogy a bűncselekmény eszközének elkobzásáról szóló rendelkezés jogszabályi alapja a Btk. 72.§ (1) bekezdés a./ pontja.

Mindezek alapján a Győri Ítélőtábla a Győri Törvényszék ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ (1), (2) bekezdésén, a kirendelt védő közreműködésével kapcsolatosan felmerült bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén alapul.

Győr, 2018. március 1.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Csák Csilla sk.
előadó bíró

.Németh Balázs sk.
bíró

Záradék:

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 2017. november 13. napján kelt B.34/2017/40. számú ítélete a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2018. március 1.

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke